

De Franse presidentsverkiezingen naderen en je moet je vergrootgolas al bij hebben om het verschil te zien tussen de voorstellen van de rechtse kandidaten en die van de centrum-linkse regering. Onze zusterorganisatie, de LCR, voert een campagne rond de jonge postbode Olivier Besancenot. Momenteel tekent hij in de peilingen scores tot 1% op. Onze kameraden benadrukken dan ook dat zijn kandidatuur vooral een investering in de toekomst inhoudt.

De campagnes draaien op volle toeren. Het regent verklaringen, maar voor een echt debat over de fundamentele politieke koers lijkt er geen plaats. Uit opiniepeilingen blijkt dat 74% van de ondervraagden niet langer een verschil bespeuren tussen de rechtse kandidaten en centrum links.

De liberale rechterzijde volgt in grote mate de eisenbundels van het patronaat, aangevuld met wat gespieerde taal over veiligheid en misdaadbestrijding. Maar de kampioen van rechts, Jacques Chirac, slaagt er niet in om die rechterzijde te verenigen in één politieke formatie. Maar rond de man begint een stevig luchtje te hangen. Hij wordt achtervolgd door allerhande schandalen en komt meer en meer naar voor als de man die via de kiesurnes wil ontsnappen aan gerechtelijke vervolging.

Dit biedt ruimte aan Jean Pierre Chevènement, de man van de orde die zowel links als rechts de politieke uitdrukking tracht te vormen van een volkse stroming, ingebed in een reactionair nationalisme. Maar waar zit die linkzijdige dan? Lionel Jospin beweert bij hoog en bij laag dat hij helemaal geen socialistisch programma verdedigt! Erger nog, het enige punt waarop Jospin berouw betoont over zijn afgelopen beleid is dat van de 'veiligheid'. Excuses zou je eerder verwachten over de toegenomen sociale ongelijkheid, over de massa-werkloosheid, over de gestegen armoede... De grens tussen links en rechts lijkt flinterdun geworden. Privatiseringen, pensioenfondsen, de Europese Unie, de uitkeringen... over al die thema's horen we slechts één klok luiden. Jospin wil zich zo helemaal in de gundt werken bij de heersende klasse om zo definitief zijn plaats te verwerven in het rijtje van betrouwbare regeerders.

Door het feit de de PS van Jospin zo openlijk 'sociaal liberaal' noemt en elke associatie met het socialisme verwerpt, versnelt deze campagne de crisis van de Parti Communiste (PCF) nog. Het feit dat Arlette Laguiller (LO) inmiddels hoger scoort in de peilingen dan Robert Hue, is er een duidelijk bewijs van. Miljoenen communistische kiezers zien niet in waarom ze nog langer op een PCF zouden stemmen, die als een satelliet rond de PS cirkelt en haar koers volledig laat bepalen door de evenwichten binnen de centrum linkse regering. Waarom op Hue stemmen als je zeker weet dat zijn ministers en parlementairen toch gewoon Jospin blijven steunen?

De groenen komen helemaal flets uit deze campagne. Het milieuthema wordt helemaal gemarginaliseerd in de debatten en de alliantie die de groenen aangegaan met de PS van Jospin zorgt ervoor de inhoud volledig verwatert. Blijft er nog iets over van de oorspronkelijke radicaliteit van die groenen?

Deze politieke context enerzijds en de electorale continuïteit van LO rond de figuur van Arlette Laguiller anderzijds zorgen ervoor dat Laguiller een sterke score lijkt neer te zetten. De populariteit van Laguiller wijst nogmaals op het bestaan van een brede maatschappelijke laag die de politiek van de centrum linkse regering wil afstraffen. Dit alles herbevestigt een tendens die Frankrijk kenmerkt sinds 1995.

Een andere campagne

De LCR baseert zich net als Arlette Laguiller op de arbeidersklasse maar is ervan overtuigd dat ook strijdvormen van nieuwe generaties werknemers, zoals die van McDonalds of Fnac, een plaats moeten krijgen in campagnes van revolutionairen. Bovendien vindt de LCR bijvoorbeeld ook de feministische beweging, de nieuwe sociale bewegingen, de beweging voor een andere globalisering en de sociale ecologie belangrijke maatschappelijke actoren. Daarin schuilt dan ook het nut van de campagne van Olivier Besancenot, een jongere, een werknemer én een actieve militant van die sociale bewegingen, die ook op zoek zijn naar een nieuw politiek project en een nieuwe

Waar zit die linkerzijde nu?

Contributed by François Ollivier
woensdag, 13 maart 2002 -

antikapitalistische kracht.

De laatste weken van de campagne waren in elk geval zeer bemoedigend. Steeds méér mensen vinden de weg naar onze publieke meetings. De ontvangst van Olivier door de stakers van McDonalds en Fnac toont aan dat de banden met deze nieuwe generatie werknemers worden verstevigd. Olivier is actieve in een heleboel strijdbewegingen. Voor de LCR betekent deze campagne een echte première.